

AdevarulPrezent.com

Walter Martin si Adventismul

Written by Dave Fiedler

Prefata

Pe la mijlocul anilor 1950 în apropierea Washingtonului au avut loc o serie de evenimente care, în următorii patruzeci de ani până în prezent, urmau să schimbe anumite concepții ale Adventismului. În speranța de a determina Biserica Adventista să se alinieze creștinismului tradițional și să diminueze aspectele specifice adventiste, câțiva lideri ai bisericilor evanghelice s-au întâlnit cu conducători adventisti.

Această carte descrie întâlnirile care au avut loc și rezultatele lor pe termen lung. Așa cum declara autorul, "Cititorii acestei broșuri ar putea să se întrebe dacă acuzațiile lansate de Walter Martin la adresa Bisericii AZS sunt întemeiate". Orice Adventist care se întreaba de ce s-au schimbat lucrurile atât de mult în Biserica Adventista, în timpul ultimilor cincizeci de ani, trebuie să citească această istorie obiectivă și concisă a impactului pe care l-a avut Walter Martin asupra Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. -- Dennis Priebe, Profesor de Religie la Pacific Union College în perioada 1974-1985, în prezent, predicator al redesteptării spirituale pretutindeni în Statele Unite.

Am convingerea că dacă Isus l-ar privi pe Dave mergând pe aleile liniștite de la Oklahoma Academy stând la amvon cu privirea lui atât de caldă, patrunzătoare și plină de încredere în poporul pe care îl conduce Domnul sau la masa de scris înaintând pe genunchi printre cuvinte și înțeleșuri cu fruntea adânc brazdată de temeri și de neîmpliniri sau când îmbrățișează și învaluie în dragoste odorul lui cel mic, dacă Isus l-ar privi atunci când răspunde la telefon sau ascultă cererea cuiva și nu știe niciodată să spună nu mă deranja, am convingerea că ar spune: iată un alt israelit în care nu este viclesug!... -- N. Butoi

Partea Întâi: 1955 - 1962

Era primăvara anului 1955 când, la porțile Adventismului de Ziua a Șaptea, pareau să se auda primele batai ale șansei de afirmare. Pe vremea când fusese director al departamentului Secte și Apologetica al Casei de Editura Zondervan, Walter Martin a scris o carte intitulată *The Rise of the Cults* (Apariția Sectelor), în care afirmă că adventiștii aparțineau respectivei categorii religioase detestate. În ciuda acestui fapt, acum, autorul dorea să cunoască mai mult despre adventiști.

Revista *Eternity* îi încredințase sarcina de a întreprinde o investigație amplă cu privire la Adventism. Era de la sine înțeles că cercetările sale pot conduce la concluzii nefavorabile. Cu

toate acestea, Walter Martin si-a exprimat dorinta de a realiza o evaluare completa si impartiala. Un asemenea deziderat necesita accesul la sursele de informare umane si istorice ale Bisericii Adventiste. Solicitarea lui era simpla: va rog sa cooperati.

Privind în urma, multi dintre noi ar putea sugera ca aceasta cooperare a constituit o greseala. Dar am putea sa ne gândim de asemenea, ce am fi facut noi însine daca am fi fost confruntati cu aceeasi solicitare? Si, de asemenea, am putea sa recunoastem faptul ca ne-ar fi greu sa ni-l imaginam pe apostolul Pavel refuzând sa vorbeasca despre tainele Evangheliei, chiar si în perspectiva unui auditoriu care ar fi putut deveni ostil. Lasând la o parte toate evaluarile retrospective, sa revenim în contextul evenimentelor. În luna martie a celui an, primind acceptul colaborarii din partea Bisericii Adventiste, Walter Martin, însotit de George E. Cannon, profesor de Greaca la facultatea din Nyanck, New York, Missionary College, s-a deplasat la Washington D.C. în vederea primului interviu.

Înca de la prima vedere, era evident faptul ca Martin se înarmase bine cu o serie de întrebări detaliate, la care ar fi dorit sa primeasca raspunsuri la fel de detaliate. Mai mult, atât întrebările, cât si raspunsurile, urmau a fi consemnate în scris, pentru ca ambele parti sa poata beneficia de un raport concret a celor ce aveau sa fie rostite. Pentru început, delegatia adventista (L. E. Froom, scriitor si teolog; W. E. Read, secretar al Conferintei Generale; si T. E. Unruh, presedinte al Conferintei Pennsylvania de Est) i-a pus la dispozitie lui Martin o serie de carti si reviste ce sustineau convingerile pe care ei le descriesera ca fiind punctele de credinta fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea.

Noaptea urmatoare primei întâlniri a fost obositoare si încarcata: L. E. Froom a alcatuit un raspuns initial de douazeci de pagini la întrebările puse, iar Martin citise literatura adventista pâna la orele 2:00 A.M. În ziua urmatoare, adventistii au fost multumiti sa auda ca examinatorul lor ajunsese la concluzia ca acestia merita sa poarte numele de crestini - cu conditia ca materialele pe care i le oferisera spre documentare sa reprezinte denominatiunea în mod corect.

Pentru Martin, raportarea la declaratia din 1931 cu privire la punctele de credinta fundamentale ale Bisericii Adventiste, fusese doar partial convingatoare. El pretindea ca a descoperit afirmatii neortodoxe în carti, articole si reviste adventiste si dorea sa cunoasca motivul. Când a precizat exemplele pe care le considerase în mod "incontestabil eretice", "teologii adventisti au fost consternati si surprinsi" . Singurul raspuns pe care l-au putut pronunta a fost, "deja au început corecturile".

Pe masura ce seria conferintelor continua, acest raspuns avea sa iasa de repetate ori la iveala. Era evident ca întrunirile nu vor fi niste scurte întrevederi si nici nu vor fi suficiente niste raspunsuri sumare. La începutul lunii august, Froom a solicitat insistent o marire numarului de membrii ai delegatiei adventiste. Încea din Aprilie, fusese implicat neoficial în aceasta lucrare si R. A. Anderson, secretar al Asociatiei Pastorale a Conferintei Generale si editor fondator al revistei Ministry; iar acum a fost rugat sa-si consacre abilitatile într-o participare deplina si oficiala.

Începând cu 25 august, dezbaterile au intrat într-o noua etapa. Reprezentanti adventisti s-au deplasat la Doylestown, Pennsylvania, unde au participat la o întrunire de doua zile, nu numai cu Walter Martin si George Cannon, ci si în compania lui Donald Grey Barnhouse,

editorul revistei Eternity. Dezbaterile s-au desfasurat în casa spatioasa a D-lui si D-nei Barnhouse. Era tocmai locul în care D-l Barnhouse fusese îndemnat de catre propriul lui fiu, sa faca cunoscut lumii întregi faptul ca el descoperise ca Adventistii de Ziua a Saptea sunt crestini veritabili.

Cu toate acestea, între timp, aparuse o dificultate datorata faptului ca adventistii pareau sa sustina unele învățaturile neortodoxe: ce putea face si ce ar fi trebuit sa se faca în aceasta situatie?

Subiectele care provocau neplaceri implicau acuzații legate de "Arianism (conceptia ca Hristos a fost o fiinta creata), natura pacatoasa a lui Hristos, teoria ispasirii partiale, galatianism (mântuire prin pazirea legii) si sectarism extremist". Evanghelicii sustineau ca radacina problemei era lipsa unui crez oficial al Adventismului de Ziua a Saptea. Cum ar putea o denominatiune sa-si pastreze integritatea doctrinara de lungul timpului, daca nu posedea un crez care sa stabileasca granitele dogmatice în interiorul carora sa se defineasca ce anume poate fi considerat acceptabil si reprezentativ pentru ea?

La rândul lor, adventistii au afirmat ca aspectele sesizate nu erau în masura sa reprezinte pozitia oficiala a Adventismului si ca situatiile întâmplatoare de acest gen vor fi cercetate de catre Conferinta Generala. Cu toate acestea, daca adventistii doreau sa se dezica de "ereziiile" mentionate, era necesar sa li se demonstreze evanghelicilor ca în denominatiunea adventista exista cu adevarat un consens în privinta respingerii unor asemenea învățaturi.

În vederea atingerii acestui obiectiv se întvedeau doua cai principale. În primul rând, lui Walter Martin i s-a organizat un itinerar de vizitare a Adventismului din diferite locuri, între coasta de est si cea de vest a Statelor Unite, dupa care urma sa calatoreasca în câteva centre misionare de dincolo de ocean. Iar cea de a doua initiativa s-a concretizat prin planuirea unui raspuns adventist oficial la întrebările ridicate de Martin, care sa fie publicat într-o carte ce trebuia cercetata cu mare atentie si validata de catre conducatorii bisericii din întreaga lume. Aceasta carte a ajuns sa fie cunoscuta sub titlul de Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine (Întrebări si raspunsuri cu privire la doctrina adventistilor de ziua a saptea). Realizarea ei fusese încredintata unui comitet alcatuit din paisprezece membrii si anume, R. R. Fighur (presedinte al Conferintei Generale si conducator al respectivului comitet), A. V. Olson, W. B. Ochs, L. K. Dickson, H. L. Rudy, J. I. Robinson, W. R. Beach, C. L. Torrey, F. D. Nichol, T. E. Unruh, R. A. Anderson, L. E. Froom si W. E. Read.

Urmatorul an al dezbaterilor s-a scurs repede, iar noi am putea considera ca eforturile reprezentantilor adventisti au fost convingatoare. Discutiile oficiale dintre adventisti si evanghelicii se apropiau în mod natural de încheiere. Questions on Doctrine fusese publicata de Review and Herald în a doua parte a anului 1957. Întârzierile au incomodat lucrarea lui Walter Martin, dar cartea The Truth About Seventh-day Adventism a fost în cele din urma produsa si publicata de Zondervan în 1960. Se realizase o lucrare de mare însemnătate istorica; dar pentru Biserica Adventista de Ziua a Saptea acesta a fost doar începutul unor decenii de conflict neprevazut si înca nerezolvat.

În 1955, fratii adventisti le-au oferit evanghelicilor asigurarea ca punctele de doctrina "neortodoxe" se aflau deja în procesul de "corectare". Probabil ca acest raspuns fusese pur si simplu rezultatul unei inspiratii de moment, un raspuns general cu privire la ceea ce încercase sa faca denominatiunea cu toate învățaturile eretice. Pe de alta parte însa, raspunsul

presupunea mai mult. Exista dovezi ce sustin convingerea ca, în interiorul denominatiunii, unii facusera deja pasi concreti în vederea eliminării din mentalitatea colectiva a Adventismului, anumite doctrine care nu erau în acord deplin cu conceptiile ortodoxe ale lumii evanghelice.

Probabil ca foarte putini cititori perspicace au sesizat o revizuire în reeditarea din 1946 a cartii Bible Readings for the Home Circle (Studii biblice pentru camin). Desigur, la acea data nu s-au spus prea multe despre aceste aspecte. Dar o simpla comparatie a respectivei editii cu cea precedenta, releva imediat faptul ca sectiunea intitulata "A Sinless Life" (O viata fara pacat) fusese rescrisa. Cartea încetase sa mai reflecte în mod consecvent conceptia sustinuta de catre denominatiune timp de nouazeci si patru de ani si anume ca, la întrupare, Domnul Hristos a preluat natura omului pacatos pe care dorea sa-l mântuiasca si nu natura pe care omul o avusese la creatie. Stergerea accentului pus asupra acestei convingeri, pâna atunci, unanim acceptata de catre Biserica Adventista, a reprezentat piatra de hotar ce marca începutul evenimentelor ce aveau sa urmeze.

Primele ecouri ale acestei noi orientari în gândirea teologica au rasunat abia dupa sase ani. În 1952, editiile Review and Herald din 10 si 17 iulie contineau un editorial compus din doua parti, care evidentia cu precadere faptul ca "adventistii cred ca Hristos, 'cel de-al doilea Adam', avusese, din punct de vedere omenesc, o natura asemenea 'primului om Adam', adica o natura lipsita de orice urma a pacatului".

Asezata într-un context confuz, aceasta afirmatie, care nu reusea altceva decât sa genereze în mintea cititorilor, confuzii cu privire la intentia autorului, era, în sine, o declaratie cu caracter hristologic într-un totul noua pentru Adventism. Cu toate acestea, mult respectatele gânduri asezate în concluzia editorului, ar putea sa ne sugereze, într-o oarecare masura, obiectivul ce a stat la baza acestei declaratii:

"În concluzie, îndemnul adresat unora dintre scriitorii si vorbitorii nostri adventisti, ar putea fi acela ca Atunci când vorbim despre urma pacatului sau despre germele pacatului, trebuie sa ne aducem aminte ca utilizam un limbaj metaforic. Criticii, îndeosebi aceia care înțeleg Scriptura dintr-o perspectiva calvinista, interpreteaza termenul 'natura pacatoasa' într-o maniera pe care adventismul nu o sustine. Prin urmare, daca folosim termenul 'natura pacatoasa' cu privire la natura umana a lui Hristos, asa cum au facut-o unii dintre scriitorii nostri, ne expunem pericolului de a fi gresit înțeles".

Se pare ca, înca din 1952, maniera de interpretare a neadventistilor - si probabil, în special cea al neadventistilor calvinisti - devenise o tema suficient de importanta pentru a atrage atentia. De asemenea, se pare ca - desigur aceasta este o simpla speculatie - din 1952 a început sa se treaca cu vederea faptul ca autorul care folosisa cu precadere termenul "natura pacatoasa" cu referire la natura lui Hristos, nu era altul decât Ellen G. White . Probabil, cel mai mare pas în directia procesului de dezvoltare a unei noi doctrine adventiste, nu a fost unul facut în exclusivitate de catre adventisti. Donald Grey Barnhouse a raspuns în cele din urma îndemnului pe care i-l adresase fiul sau, iar numarul din septembrie 1956 al revistei Eternity continea un articol personal, intitulat "Sunt Adventistii Crestini?", care s-a soldat cu pierderea temporara a unei patrimi din numarul abonatilor revistei. Articolul a scandalizat o mare parte a lumii evanghelice, iar anumite aspecte au scandalizat si pe membrii denominatiunii pe care intentionase sa o laude.

În articolul sau, Dr. Barnhouse vorbea despre noii lui frati crestini, descoperiti cu ocazia uneia dintre primele întruniri la care participase si în care acestia au prezentat aspecte din învatatura adventista, contrare conceptiilor pe care le sustin în prezent. "El le-a indicat faptul ca, în biblioteca adventista aflata în apropierea casei în care se desfasurau întrunirile, exista o anumita carte, publicata de catre ei si scrisa de catre unul dintre pastorii lor, care afirma în mod categoric contrariul declaratiilor lor cu ocazia dezbaterilor. Delegatii adventisti trimisi sa aduca acea carte, au descoperit ca Dl. Martin are dreptate si au prezentat imediat acest fapt în atentia conducatorilor Conferintei Generale, pentru ca situatia sa poata fi remediata, iar publicatiile de acel gen sa fie corectate. Aceeasi procedura s-a repetat cu privire la subiectul naturii lui Hristos în perioada întruparii, despre care majoritatea denominatiunii a sustinut dintotdeauna ca a fost fara pacat, sfânta, regretând fara ezitare faptul ca anumiți scriitori de-ai lor au publicat ocazional conceptii opuse, total respinse de biserica în ansamblu. Ei i-au explicat D-lui Martin ca în rândul lor au existat anumiți membrii 'cu vederi extremiste', întocmai precum fiecare ramura a creștinismului își are proprii ei extremisti lunatici". Câtiva adventisti s-au îngrijorat citind articolul critic al lui Barnhouse cu privire la biserica lor. Se pare ca avusese dreptate când supunea ca "unii dintre noi au impresia ca, în anumite privinte, pozitia adventistilor se dovedeste a fi una noua". Nu toti erau multumiti sa vada ca biserica adopta atât de grabita conceptii noi. Iar când articolul mentiona despre "grupul majoritar al unei conduceri înțelepte care este hotărâta sa aseze piedici în calea oricaror membri care încearca sa sustina puncte de vedere divergente în raport cu acelea ale conducatorilor denominatiunii", ei s-au înspaimântat si mai mult.

În evaluarea sa, Dr. Barnhouse a îndreptat atentia asupra doctrinei judecatii de cercetare si a lucrarii de mijlocire a Domnului Hristos în Sfânta Sfintelor, care începuse în 1844: "Dupa parerea mea, asadar, aceasta nu este nimic mai mult decât o idee omeneasca, menita sa salveze imaginea de sine! Este necesar, de asemenea, sa se înțeleaga faptul ca unii adventisti de ziua a saptea mai ignoranti au preluat aceasta idee si au dezvoltat-o prin interpretari literale pâna la limitele fanteziei. Dl. Martin si cu mine i-am auzit pe liderii adventisti afirmând în mod deschis ca ei resping asemenea extreme. Mai mult, ei nu cred în conceptia promovata de catre unii dintre învatatorii lor din trecut, care sustineau ca lucrarea de ispasire a lui Isus nu s-a încheiat pe Calvar, ci este continuata în prezent printr-o a doua lucrare de slujire al lui Hristos care a început în 1844. Idee, de asemenea, totalmente respinsa". Pe scurt, Dr. Barnhouse a exprimat în mod clar faptul ca "noi însine credem ca nu exista nici o nedumerire cu privire la vreun text biblic care sa sustina asemenea idei ciudate (cum ar fi judecata de cercetare) si avem convingerea ca orice efort de a le confirma este neinspirat, nejustificabil si inutil!"

În urma acestei publicari oficiale a rezultatului dezbaterilor din cadrul întâlnirilor cu adventistii, mersul lent al schimbarii si-a grabit considerabil ritmul. În paginile revistei Ministry din septembrie 1956, februarie si aprilie 1957, descoperim alte noi temelii subminate. Prima dintre aceste surse proclama cu îndrazneala ca la întruparea Sa, Hristos a "luat natura fara pacat a lui Adam înainte de cadere". Cea de a doua conceptie doctrinara formulata în termeni oficiali, conceptie care nu mai fusese niciodata sustinuta de catre Adventism, era aceea ca "sacrificiul de pe cruce a constituit ispasirea deplina, desavârsita si finala a pacatelor omului".

Spre uimirea tuturor, acelasi articol vorbeste mai întâi despre "moartea ispasitoare a lui

Hristos pe cruce", apoi despre "lucrarea de mijlocire a Marelui nostru Preot în sanctuarul ceresc ca fiind ziua antitipica a ispasirii", iar în final, concluzioneaza ca fiecare etapa este "incompleta în lipsa celeilalte si fiecare reprezinta un act complementar si indispensabil celuilalt". Se pare ca scriitorul nu a vazut nici o contradictie în toate acestea.

În cel de-al treilea dintre aceste numere istorice ale revistei Ministry, se declara ca "atunci când Dumnezeuul întrupat a intrat în istoria omenirii si a devenit una cu neamul omenesc, noi înțelegem ca El a posedat natura fara pacat cu care fusese creat Adam în Eden".

Aceste orientari doctrinare au declansat o adâncă îngrijorare în sufletul unuia dintre cei mai respectati si experimentati dintre slujitorii bisericii. M. L. Andreasen, autor, educator si mult timp conducator în diferite domenii administrative, era considerat în unanimitate ca fiind o autoritate în doctrina sanctuarului. În 15 februarie 1957, el a simtit ca trebuie sa lanseze un semnal de alarma. Începând cu primul mesaj adresat într-o scrisoare particulara unei persoane aflate în comitetul de conducere din Washington D. C., strigatul de alarma al fratelui Andreasen a devenit din ce în ce mai puternic, pâna când s-a auzit în întreaga America de Nord si, într-o anumita masura, în biserica din întreaga lume.

Desi fratele Andreasen fusese preocupat initial de declaratiile oficiale cu caracter doctrinar, publicate în Ministry si Questions on Doctrine, curând avea sa descopere motive pentru o si mai mare îngrijorare. La începutul verii lui 1957, în mâinile sale au ajuns câteva copii ale rapoartelor de sedinta a comitetului Fundatiei Ellen G. White, din luna Mai. Desigur, aceasta fusese o încălcare neobisnuita a confidentialitatii acordate în mod normal unui asemenea grup. Andreasen însa credea ca întâmplarea fusese providentiala.

Din aceste rapoarte reiese ca, în prima zi a lunii Mai, doi participanti (la care Andreasen se refera doar prin Fratii "R" si "A") au înaintat comitetului sugestia ca anumite declaratii ale Spiritului Profetiei sa fie "clarificate" prin includerea unor note explicative de subsol. Se pare ca acesti doi domni, si altii din "grupul" lor, "ajunsesera foarte serios îngrijorati datorita declaratiilor Ellenei G. White, care indica faptul ca lucrarea de ispasire a lui Hristos se desfasoara în prezent în Sanctuarul ceresc".

În lumina acestei îngrijorari, "comitetului i s-a sugerat ca în anumite carti ale E. G. White, ar putea apare unele note de subsol sau de final, care sa lamureasca în mod exhaustiv termenii Ellenei G. White si înțelegerea noastra cu privire la diferitele faze de desfasurare a lucrării de ispasire realizata de Hristos".

Deoarece "fratii care se alaturasera acestor dezbateri din sedintele comitetului simteau ca acesta este un subiect ce va deveni prioritar în viitorul apropiat", s-a sugerat ca "ar fi bine sa se înceapa pregătirea si includerea notelor mentionate în editiile urmatoare ale cartilor E. G. White."

Decizia finala a fost amânata o perioada de timp, dar mai târziu s-a ajuns la concluzia ca un asemenea plan a fost neînțelept. Între timp, totusi, Andreasen a atras atentia mai multor lucratori ai bisericii cu privire la directiile în care se îndreapta Washingtonul. Prin aceasta, el însusi a ajuns în opozitie cu denominatiunea si ca urmare, într-o scrisoare datata 15 decembrie 1957, a fost avertizat ca, daca va continua sa-si raspândeasca opiniile cu privire la subiect, "va atrage în mod inevitabil punerea în discutie a relatiei lui cu biserica."

La o luna si jumatate dupa primirea avertismentului, Andreasen a fost întrebat de ce nu a

solicitat niciodata o întrevvedere la Conferinta Generala. Era o idee noua pentru el. Dupa corespondenta voluminoasa pe care o avusese si, deoarece subiectul fusese de repetate ori declarat închis de catre reprezentantii Conferintei Generale, el nu mai considerase ca îi revine responsabilitatea de a solicita o audienta. Dar, daca aceasta era necesara, el o va solicita. De fapt, Andreasen fusese mai mult decât dispus sa fie primit în audienta. Singura lui pretentie era "ca audienta sa fie publica sau sa se desfășoare în prezenta unui stenograf, iar la încheiere sa i se ofere o copie a raportului de sedinta."

Ca raspuns, fratii i-au sugerat ca "o înregistrare pe caseta audio ar fi modalitatea cea mai practica". Cu toate acestea, este de subliniat faptul ca nu se facuse nici o remarca privitoare la copia înregistrării pe care urma sa o primeasca el însusi. În 21 februarie, Andreasen a scris din nou, dorind o confirmare explicita a cererii sale. Ca raspuns, i s-a spus ca "fratii se gândesc la o filmare a întrunirii. Iar aceasta va constitui o înregistrare completa a tot ceea ce se va spune sau face. Noi speram ca o asemenea înregistrare completa va fi considerata ca acceptabila pentru dumneavoastra."

Formularul parea sa spuna ca Andreasen va primi o copie - dar, exprimarea stufoasa a fratilor nu era deloc explicita. Oare ar fi fost nepoliticos sa îi întrebe înca o data? Andreasen nu avea de ales. Conditia era imperativa - el trebuia sa stie. Pe 12 Martie, le-a scris din nou: "Înca astept un raspuns clar, nu doar cu privire la faptul ca se va realiza o înregistrare, ci si ca voi primi o copie a acesteia".

Ca raspuns, i s-a spus ca "în discutarea acestui aspect cu membrii comitetului, fratii au ajuns la parerea ca, ceea ce pare corect pentru toti cei interesati, ar fi sa se procedeze astfel: se va numi un secretar din grup pentru a scrie concluziile la care vom ajunge, iar acestea vor fi supuse aprobarii tuturor participantilor, dupa care va primi fiecare o copie. Noi credem, frate Andreasen, ca veti considera aceasta propunere ca acceptabila pentru dumneavoastra". Deloc surprinzator, propunerea nu a fost acceptabila pentru Andreasen. "Urma sa nu existe nici un stenograf, nici o înregistrare audio, nici o transcriere a discutiilor, ci doar unul dintre participanti, care sa scrie concluziile la care se va ajunge. Iar aceasta se presupunea ca va fi o solutie acceptabila pentru mine! Sigur ca nu a era acceptabila! Era o manifestare de neîncredere totala. Era ca si când ai fi înlocuit-o pe Rahela cu Lea."

Impasul s-a accentuat. Fratii de la Washington considerau ca Andreasen era într-un totu gresit prin raspândirea îngrijorărilor sale printre membrii bisericii. La rândul lui, Andreasen devenise tot mai convins ca ceva nu este în regula, ceva foarte grav, în legatura cu conducătorii bisericii pe care o iubea. Ajuns la disperare, el a publicat si raspândit seria binecunoscuta a celor sase "Scrisori catre biserici", reeditata într-o carte ce purta același titlu. Curând dupa aceea, sanatatea veteranului începuse sa slabeasca. Ne mai fiind în stare sa respecte programul viguros din trecut, influenta sa nu fusese chiar atât de puternic resimțita. Au început sa circule vorbe, unele dintre ele destul de deplasate. În iunie 1959, într-o scrisoare particulara, Andreasen a încercat sa formuleze un raspuns cât mai direct: "Permiteti-mi sa va asigur ca sunt sanatos - nu am probleme mintale, nu sunt senil, nu sunt nici mort, asa cum s-a spus". Iar cu privire la doctrina? "Nu, nu am retractat nimic". Dar nu folosul nu fusese prea mare. Opt luni mai târziu, povestea cu retractarea înca mai circula. În 6 aprilie 1961, reprezentantii denominatiunii, întruniti în Comitetul de primavara, au consemnat dezaprobarea accentuata fata de calea pe care o alesese Andreasen. Autorizatia pastorală pe care o avusese atât de multi ani, i-a fost suspendata. Au fost enuntate doua

motive: 1) raspândirea discordiei si a confuzie, atât prin declaratii, cât si prin scrieri, si 2) refuzul de a raspunde favorabil la apelul de a face o declaratie cu privire la diferendele cu Conferinta Generala, în alte conditii decât acelea impuse de el personal.

Nefiind informat cu privire la actiunea întreprinsa împotriva lui, decât dupa consumarea faptului, Andreasen a trait, fara îndoiala, una dintre cele mai adânci dureri ale vietii sale. Probabil ca harul divin a fost cel ce i-a îngaduit sa treaca la odihna foarte curând dupa aceea. În 19 februarie 1962, si-a dat ultima suflare. La 1 martie, Comitetul Conferintei Generale a votat revocarea actiunii anterioare de suspendare a autorizatiei sale pastorale, fiind înscris înca o data în anuarul denominational.

Partea a doua: 1963 - 1979

Contactul direct dintre Biserica Adventista de Ziua a Saptea si Walter Martin nu a fost continuu. Publicarea cartii *The Truth About Seventh-day Adventism* (Adevarul despre Adventismul de Ziua a Saptea) în 1960, a fost urmata de o perioada de aproape doua decenii de relativa tacere, întrerupta doar ocazional, de publicarea în 1963, a unei alte carti semnate de Martin si intitulata *The Kingdom of the Cults* (Împaratia sectelor). În aceasta carte, el îi mentioneaza din nou pe adventisti, dar nu ca o secta, ci mai degraba ca niste crestini nedreptatiti si gresit înțeleși. Desi Martin ar fi recunoscut fara retineri ca adventistii erau oarecum imaturi în teologia lor, deoarece sustineau concepte si învataturi pe care el le considera absurde, totusi, nu fara eforturi, a declarat ca liderii denominatiunii marturisiseră ca, în esenta, se afla în armonie cu lumea evanghelică, din perspectiva a ceea ce el considera ca fiind punctele importante ale credintei crestine, iar ca urmare, adventistii trebuiau considerati frati în Hristos.

Cu toate ca preocuparea noastra primara în aceasta lucrare este interactiunea dintre Dl. Martin si Biserica Adventista, ar fi lipsit de obiectivitate sa ignoram în totalitate evolutia evenimentelor din perioada acestor douazeci de ani, doar pentru a ne limita la cursul principal al istorisirii. Adevarul este ca orientarile dezvoltate în biserica în anii 1960 si 1970 ar fi fost de neconceput, daca nu ar fi existat influenta anterioara a lui Walter Martin. Având în vedere acest aspect, deci, mai întâi vom face un tur rapid al evenimentelor si întâmplarilor, în care, din câte stim, Martin Walter nu a avut nici o implicare personala.

În anii 1960, biserica a fost framântata de "agitatia Brinsmead", cunoscuta ca Miscarea de Redesteptare cu privire la Sanctuar (Sanctuary Awakening Fellowship). Frustrat de explicatiile vagi si superficiale referitoare la pregatirea sfinților pentru a sta fara Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu, Robert Brinsmead si-a expus propria lui conceptie si anume ca desavârsirea caracterului este irealizabila în prezent (datorita influentei "pacatului originar"- subiect despre care vom auzi vorbindu-se mai mult sau mai putin), dar, în ciuda acestui fapt, desavârsirea este o conditie a mântuirii celor ce îl vor întâmpina pe Domnul Hristos la cea de a doua venire. În conceptia lui Brinsmead, aceasta deficienta urma sa fie suplinita prin harul lui Dumnezeu, prin actul final al ispasirii ce va avea loc la încheierea lucrării de slujire ca Mare Preot a lui Hristos.

Miscarea a atras un numar de membri ai bisericii si a derutat pe multi altii. O contributie majora la aceasta confuzie a fost aceea ca eforturile celor care încercau sa combata învataturile lui Brinsmead, erau ele însele inconsecvente si contradictorii. Se argumenta ca

Brinsmead a amânat realizarea desavârșirii caracterului pâna într-o perioada când va fi prea târziu pentru aceasta; iar alții sustineau ca Brinsmead situa desavârșirea prea devreme în timp. Unii spuneau ca cei ce nu vor atinge starea de desavârșire morala înainte de timpul ispasirii finale, vor fi pierduti. Alții afirmau ca, indiferent de timpul ispasirii finale, desavârșirea caracterului nu va fi atinsa pe acest pamânt înainte de gloriificare. Pâna si observatorii aflatii în afara cercurilor adventiste s-au întrebat uimiti cum de a reusit biserica sa supravietuiasca în contextul unor asemenea puncte de vedere doctrinare conflictuale.

Dupa ce valul framântarilor a trecut, pozitia (mai mult sau mai putin) oficiala a bisericii parea a fi aceea ca, înainte de cea de a doua venire, nu exista nici o posibilitate ca cei credinciosi sa atinga starea de absenta deplina a pacatului. Sustinuta la început de catre Edward Heppenstall, în ultima parte a anilor 1960, aceasta conceptie a constituit pozitia comuna a mai multor persoane ca Raymond Cottrell, Harry Lowe, E. W. Vick, L. C. Naden, Norval F. Pease, Hans K. LaRondelle, Taylor G. Bunch, Ralph S. Watts si Desmond Ford. Ar fi o evaluare simplista sa spunem ca acesti oameni favorizau neascultarea, în timp ce aceia din gruparea Miscarii de Redesteptare erau de partea ascultarii. Cu totii se confruntau cu o infiltrare ideologica în gândirea teologica adventista, în mare parte înca neconstientizata la data aceea. Adus în atentia bisericii pentru prima data de catre Robert Brinsmead, iar apoi adoptat si adaptat de catre adeptii Miscarii de Redesteptare, conceptul teologic ce s-a evidenciat ca fiind în miezul dezbaterilor a fost pacatul originar.

Probabil ca cea mai mare ironie a timpului a fost aceea ca, atât Conferinta Generala, cât si Robert Brinsmead, si-au abandonat pozitiiile initiale pe care le sustinusera la începutul anilor 1960 cu privire la subiectul desavârșirii (Comitetul de aparare literara al Conferintei Generale, precum si multi autori reprezentativi ai timpului sustinusera ideea desavârșirii înainte de timpul de proba; iar Brinsmead sprijinea ideea realizarii desavârșirii în timpul ispasirii finale). Se pare ca argumentele folosite de catre Heppenstall pentru a combate Miscarea fusesera suficient de convingatoare, astfel încât Brinsmead si majoritatea urmasilor lui au capitulat la începutul anilor 1970.

Alegând sa-si mentina propriile conceptii cu privire la pacatul originar si sa se elibereze de influenta restrictiva a Bisericii Adventiste ca organizatie, în cele din urma, Brinsmead si-a condus teoriile nou-descoperite spre un final logic, renuntând în felul acesta la convingerea sa în biruinta asupra pacatului si desavârșirea ultimei generatii de credinciosi si reorientându-si atacurile împotriva pozitiei exprimate de biserica în Questions on Doctrine cu privire la natura lui Hristos la întrupare, despre care sustinea ca a fost natura umana de dupa cadere. Un alt motiv major de îngrijorare s-a ivit la sfârșitul anilor 1950 - posibilitatea respingerii doctrinei despre Sanctuar, era doar o chestiune de timp. Pazirea Sabatului va intra în atentia criticilor prin 1981.

De-a lungul anilor în care Brinsmead își evidenciasa prezenta, fulgerând de la un capat la celalalt al orizontului adventist, alții au ales sa procedeze într-o maniera mai putin spectaculoasa. Asa cum s-a spus, pâna spre ultima parte a anilor 1960, conceptia predominanta a bisericii parea a fi destul de solid ancorata în ideea nerealizarii desavârșirii înainte de gloriificare. Punctul de vedere era, desigur, fundamentat pe conceptia ca natura lui Hristos la întrupare fusese natura umana de dinainte de cadere, asa cum sustinea Questions on Doctrine. Asociata cu învatatura traditionala evanghelica a ispasirii definitive pe Calvar,

aceste concepte realizasera o imagine teologica de ansamblu a bisericii noastre, destul de acceptabila pentru cei ce își îndreptau privirile spre ea.

Unii se temeau ca, daca nu se luau masuri imediate, învățaturile discutabile, neclarificate în urma conflictelor cu Brinsmead, ar fi putut deveni conceptii universal acceptate. Dar n-a fost sa fie asa. Printre actiunile interpretate ca fiind un efort de a întari pozitiiile teologice adoptate de Questions on Doctrine a fost și publicarea, în 1971, a cartii Movement of Destiny (Miscarea Destinului), scrisa de L. E. Froom. Aceasta carte a produs tot atâtă îngrijorare ca și Questions on Doctrine, daca nu chiar mai multa si - dintr-un motiv foarte usor de înțeles - paginile ei contineau date care ar putea fi clasificate fara dificultati ca fiind printre cele mai neglijente sau cele mai necinstite "cercetari" care s-au strecurat vreodata în publicatiile adventiste de ziua a saptea.

Probabil, cel mai flagrant dintre exemplele ce pot fi citate, se afla la pagina 497. Sub titlul, "Natura lui Adam înainte de cadere", Dr. Froom a enumerat nouasprezece declaratii care contin elemente de sustinere ale ideii expuse de catre el. Fiecare declaratie include una sau mai multe extrase din scrierile Ellenei G. White. Totusi, nici unul dintre citate nu dovedeste pozitia lui Froom. Dimpotriva, mai multe dintre ele - daca sunt cercetate în contextul original - contrazic în mod explicit tocmai conceptia pe care erau menite sa o argumenteze.

Cea de a sasea, a saptea si a opta dintre cele nouasprezece citate selectate din scrierile Ellenei G. White provin din aceeasi sursa originala si pot fi gasite în cartea Selected Messages (Marturii Selectate), volumul unu, pag. 252 - 256. Acolo descoperim, nu fara o considerabila uimire, ca pasajul din care sunt preluate citatele începe cu cuvintele, "Luând asupra Sa (Dl. Hristos) natura umana în starea ei decazuta . . ." Faptul ca o asemenea referinta a putut fi prezentata ca dovada într-un capitol intitulat "Natura lui Adam înainte de cadere", a pus la grea încercare imaginatia tuturor celor ce devenisera constienti de problema.

Aceasta noua carte a fost, probabil, ceea ce a determinat ruperea tacerii multor glasuri de protest care existasera pâna atunci în stare latentă interiorul bisericii. În orice caz, începutul anilor 1970 a înregistrat o schimbare vizibila în acest sens. Doi dintre editorii de la Review and Herald au deschis calea. Thomas A. Davis a scris mai întâi în Romans for the Everyday Man (Romani pentru omul obisnuit). Abordând subiectul în cadrul dezbaterei pasajului din Romani 8:3 ("Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Sau într-o fire asemanatoare cu a pacatului"), Thomas a prezentat pur si simplu declaratia clara a Ellenei White, în care spune ca, "asemenea fiecarui copil al lui Adam, El [Hristos] a luat asupra Sa, odata cu natura umana, si rezultatele marilor legii ale ereditatii.

Cea de a doua voce care urma sa fie auzita, a fost aceea a lui Herbert E. Douglass. Scriind editorialul revistei Review, el a afirmat ca Domnul Hristos "si-a asumat problematica umana, beneficiind de aceleasi resurse si aptitudini de care poate dispune un om, si s-a împotrivit ispitelor lui Satana în aceleasi conditii în care este nevoit sa li se împotriveasca omul."

La sfârșitul anului 1971 si începutul lui 1972, în trei saptamâni succesive, Douglass si-a expus în mod detaliat cercetarile, devenind din ce în ce mai clar si mai convingator, si utilizând de fiecare data citate tot mai numeroase si mai directe din Spiritul Profetiei. Trei ani dupa aceea, cu ocazia sarbatorilor de Craciun, Douglass a continuat sa sublinieze realitatea naturii umane a lui Hristos. Când a fost întrebat ce l-a determinat sa procedeze astfel, Douglass a scris: "Era evident ca subiectul devenise un argument reprezentativ al tuturor celor ce credeau ca nu vor mai vedea vreodata publicat acest adevar . . . Eu nu am dorit decât sa le ofer pur si simplu un sprijin calduros, cu privire la un punct de vedere deosebit de proeminent în istoria bisericii

noastre si, de asemenea, proeminent în vietile si gândirea multor frati din conducerea Conferintei Generale, alaturi de care am slujit zi de zi".

Subiectul naturii lui Hristos este strâns legat de problema desavârsirii caracterului. Motivul este usor de dedus: daca Domnul Hristos a venit în lumea noastra cu o natura cazuta si nu a avut nici un avantaj de care omul nu ar putea beneficia, ar fi logic sa acceptam apelul Bibliei de a trai o viata sfânta în sensul literal al cuvântului. Dar, pe de alta parte, daca Domnul Hristos s-a bucurat de avantajul substantial al unei naturi necazute, atunci ar fi dificil si chiar nerezonabil sa asteptam ca omul cazut sa învinga pacatul, asa cum a facut-o Hristos. Prin urmare, la începutul anilor 1970, când subiectul naturii lui Hristos a intrat din nou în centrul atentiei, era foarte normal sa se ridice si câteva întrebări cu privire la sfîntire si desavârsirea caracterului. Aceasta si-au propus si editorii de la Review and Herald, într-un numar special al revistei (16 mai 1974), dedicat subiectului neprihanirii prin credinta.

Autori ca C. Mervyn Maxwell, Don Neufeld, George Vandeman, Herbert Douglass si Kenneth Wood s-au dovedit a fi uniti în sustinerea conceptiei ca neprihanirea prin credinta însemna, într-o analiza finala, victoria împotriva pacatului. Este usor de imaginat faptul ca, promulgarea unor asemenea puncte de vedere ar fi putut dat nastere unor tulburari. Aceia care sustineau Questions on Doctrine si Movement of Destiny au fost, bineîntele, plasati într-o pozitie dificila, fiind nevoiti sa armonizeze învataturile celor doua carti cu ceea ce prezenta Review la începutul anilor 1970. Se parea ca, înca odata, s-a produs o scindare teologica majora. Dar totul s-a desfasurat într-o atmosfera oarecum linistita. Curând aceasta situatie avea sa se schimbe.

În 1975, Gillian Ford a scris o lucrare intitulata "The Soteriological Implications of Human Nature of Christ" (Implicatiile soteriologice ale naturii umane a lui Hristos). Desi publicata sub numele ei, era evident ca ideile promovate sunt identice cu acelea ale sotului ei, Desmond. În lucrare se conturau trei pozitii majore: doctrina naturii umane cazute a lui Hristos era în întregime respinsa; neprihanirea prin credinta era definita ca fiind o îndreptare în exclusivitate atribuita (adica sfîntirea vietii cuiva nu avea nici o legatura cu mântuirea lui); iar conceptul desavârsirii caracterului în timpul acestei vietii era declarat ca totala erezie. Fara alte adaugari, lucrarea dovedea în mod clar ca dezbaterile ajunsesera într-o faza critica.

La începutul lunii februarie 1976, pozitile doctrinare sustinute de Dr. Ford au fost examinate în cadrul unei întruniri la care au participat numerosi lideri ai bisericii Australiene. J. W. Kent si F. A. Basham au fost cei dintâi care si-au exprimat îngrijorările cu privire la posibilitatea ca Dr. Ford sa se fi asezat într-o pozitie ireconciliabil opusa învataturilor bisericii. Se pare ca acuzatiile de acest fel nu l-au surprins de loc pe Ford. În aparenta, întrunirea nu a condus la adoptarea nici unei masuri, stabilindu-se o a doua întrunire ce avea sa se desfasoare în luna aprilie 1976, la Palmdale, California. Întrunirea de la Palmdale s-a finalizat prin formularea unei declaratii oficiale, destinata clarificarii subiectelor. În realitate, nu se clarificase nimic. Dr. Ford a revenit în tara natala, proclamând ca la Palmdale s-a petrecut "ceva minunat", deoarece declaratia formulata sustinea conceptia lui ca neprihanirea prin credinta nu include nimic altceva decât o îndreptare forensica (legala).

Totusi, altii au înteles diferit declaratia. Atât Kenneth Wood, editor al Review and Herald, cât si Robert H. Pierson, presedintele Conferintei Generale, au pus la dispozitia membrilor

bisericii un raport al întrunirii, publicat în revista Review and Herald. Când textul concret al declarației de la Palmdale a ajuns în mâinile cititorilor, a devenit evident faptul ca, spre deosebire de versiunile eronate ajunse în Australia, declarația nu îi oferea lui Ford sprijinul pe care și l-ar fi dorit. În cele din urmă, în loc de a constitui o rezolvare, acest eveniment nu a făcut decât să accentueze confuzia deja existentă.

Nici cu privire la subiectul naturii Domnului Hristos, Palmdale nu reușise să definească o rezoluție. După descrierea celor două concepții, cea referitoare la natura de dinaintea căderii și cea a naturii de după cadere, raportul prezentat în Review preciza că, "indiferent care dintre cele două concepții privitoare la natura umană a lui Hristos sunt susținute de către creștini, noi credem că învățătura centrală este aceea de a-L recunoaște pe Isus ca Mântuitor al întregii omeniri și că, prin viața biruitoare pe care a trăit-o în trup omenesc, El face posibilă legătura dintre divinitate și umanitate."

Această declarație afirmă în mod clar că acest punct de doctrină nu este considerat esențial. Membrii bisericii erau liberi să aleagă între cele două concepții care se excludeau reciproc și conduceau la concluzii foarte diferite (deși este posibil ca acest aspect să nu fi fost bine înțeles în acel timp), rămânând totuși pe o poziție sanatoasă și echilibrată. Deși ideea că toți oamenii sunt liberi să aleagă în domeniul lucrurilor spirituale, ar fi trebuit să existe dintotdeauna în mintile lor, totuși este foarte nefericit faptul că una dintre pozițiile doctrinare istorice susținute de Adventism - și în special de Spiritului Profetiei - era atât de puțin înțeleasă și apreciată în adevărata ei însemnatate. Nu putem decât să ne întrebăm cu uimire, care ar fi putut fi rezultatul, dacă studiul vast al lui Ralph Larson în domeniul Hristologiei Adventiste (The Word Was Made Flesh [Cuvântul s-a făcut trup]), ar fi fost realizat cu zece ani mai devreme și ar fi fost în stare să își exercite influența la acea dată când, probabil, era cea mai mare nevoie de el.

În cel de-al doilea trimestru al anului 1977 (aprilie - iunie), în centrul atenției s-a aflat Lectiunea Scolii de Sabat, scrisă de Herbert Douglass. Intitulată "Jesus the Model Man" (Isus - omul model), seria de lectii tratează subiecte ca natura umană a lui Hristos, Hristos exemplul nostru în biruirea pacatului, desăvârșirea ultimei generații. Dacă un articol întâmplător, apărut într-o revistă, putea fi trecut cu vederea de către oponentii punctelor lui de vedere, lectiile zilnice destinate unui studiu de treisprezece săptămâni se dovediseră prea greu de înghitit pentru ei. Glasuri din ce în ce mai puternice au început să se opună folosirii materialelor pregătite. Un protestatar îngrijorat scria că opoziția față de aceste învățături este "extrem de răspândită printre pastori de pretutindeni din biserică și se pare că va continua să crească dacă frații de la Washington nu își recunosc greșeala".

În luna august, în arena discuțiilor își face apariția o nouă publicație, The Shaking of Adventism (Zguduirea Adventismului). Fapt destul de ciudat, autorul era un pastor anglican, Geoffrey J. Paxton, care declară că nutrește un mare interes față de soarta Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea. Lucrarea pretindea a fi o evaluare prietenoasă a afirmațiilor în care Biserica Adventista susținea că este continuatoarea Reformatiunii. Cu toate acestea, Paxton a căzut pradă ispitei aproape universale de a idolatriza omenescul. În loc de a cerceta continuitatea Reformatiunii din perspectiva progresivității, el analizează totul în lumina propriilor lui idei preconcepționate, prin prisma cărora vedea Reformatiunea într-o formă definitiv cimentată. Evident, orice înțelegere avansată, care depășea interpretările lui Luther și

pe acelea culese de Paxton din scrierile "teologilor Reformatiunii", era considerata confuza ori eretica.

Oricât de evidente erau predispozițiile teologice ale lui Paxton, acestea nu l-au împiedicat sa atraga, pe parcursul calatoriei lui prin Statele Unite, multimi mari de adventisti care îl ascultau, invocând nevoia bisericii de a avea o conducere conservatoare, care sa se pocaiasca de teologia ei "romano - catolica" si laudând ideile lui Desmond Ford si Robert Brinsmead. Este interesant ca Paxton nu acorda nici o atentie doctrinei adventiste cu privire la sanctuar si el evita subiectul cu scrupulozitate în toate discursurile sale. Având în vedere relatia strânsa pe care o avea cu Dr. Ford, oricine își poate da seama ca Paxton fusese suficient de amabil sa nu proclame înainte de vreme conceptiile acestuia.

În sâbatul din 27 octombrie 1979, Dr. Ford a lansat în scena ultimul act al conflictului început odata cu aparitia cartii Questions on Doctrine. Din motive pe care numai el le stie cu adevarat, Ford a ales acea zi pentru a recunoaste în mod public faptul ca, de mai bine de treizeci de ani, renuntase sa creada în doctrina adventista cu privire la Sanctuar. Evident, credinta în inspiratia Ellenei White era de asemenea asezata sub semnul întrebării. El era dispus sa accepte si sa se apere în fata oricaror urmari ce aveau sa survina în urma unei asemenea declaratii. Ford era privit ca fiind un om rational. Acceptând niste premise false, el a fost suficient de rational pentru a le conduce pâna în punctul final.

Pentru multi, acea zi a fost o zi de rascruce. Unii au salutat cu bucurie anuntul lui Ford. Alti au pasit înapoi surprinsi si socati. Iar alti se întristau, întelegând ca dincolo de simtamântul de nesiguranta pe care îl traiseră în preajma talentatului predicator, se afla mai mult decât constientizăseră ei pâna atunci. Pentru toti a fost o zi cruciala. Ce vor crede în continuare? În aceste circumstante, Walter Martin urma sa-si reia contactele cu Biserica Adventista de Ziua a Saptea.

Partea a treia: 1980 - 1989

Era ianuarie 1980. Vestea despre negarea brusca si în mare parte neasteptata a doctrinei adventiste de catre Dr. Ford, si-a croit drumul spre nord, traversând granita internationala a paralelei patruzeci si noua. Deodata, tulburarea s-a strecurat în inima si mintea unui profesor de religie de la Academia adventista din Kelowna British Columbia. Cautând sa ajunga la radacina problemelor, el s-a decis sa cunoasca adevarul cu privire la biserica sa si cu privire la liderii ei, în care avusese încredere. Concluzia lui era ca miezul problemelor trebuie sa se afle în întelegerea dezbaterilor care avusesera loc cu douazeci si cinci de ani înainte.

Scriindu-i lui Walter Martin, profesorul îi spunea: "Uneori este destul de greu sa întelegi cu claritate situatia unei denominatiuni. Oare suntem noi divizati? "V-as fi recunoscator daca ati putea sa-mi oferiti orice date de care dispuneti în urma cercetarilor dumneavoastra, pentru a ma ajuta sa limpezesc în mintea mea acest subiect odata pentru totdeauna."

Raspunsul a sosit dupa aproape un an. Scuzându-se pentru întârziere, pe motivul programului lui "teribil" de încarcat, Dr. Martin i-a criticat cu asprime pe acei adventisti care se deziceau de învățaturile promovate în Questions on Doctrine. Faptul ca urmarise îndeaproape Adventismul era evident. Iar atitudinea unora, ajunsi în conducerea bisericii, spunea el, a fost de natura sa "favorizeze un fenomen ce poate fi definit în prezent ca o schisma crescândă în interiorul denominatiunii Adventiste de Ziua a Saptea".

Cu referire la pozitile doctrinare adventiste, el a declarat în mod limpede: "Daca ai o prajitura si o manânci, nu o vei mai avea. Nimeni nu poate sa le aiba pe amândoua în acelasi timp. Fie denominatiunea Adventista de Ziua a Saptea a crezut în cele expuse în Questions on Doctrine, fie au tiparit niste idei pe care doar pretindeau a le crede. Eu nu accept varianta a doua; si toate dovezile sunt în favoarea celei dintâi. Daca doriti, puteti sa va consultati cu Dr. [Roy Allan] Anderson. Este un om de onoare si are o memorie buna; iar daca va trebui sa ajungem în posesia unor date concrete, "aceia care cauta sa diminueze semnificatia lucrarii Questions on Doctrine nu vor avea prea mult succes în apararea unor pozitii duplicitare." Ar fi important sa tinem seama de faptul ca, pâna la data aceea, influenta lui Walter Martin ajunsese mult mai puternica decât fusese în anii 1950. În calitate de fondator si presedinte al Christian Research Institute (Institutul de Cercetare Crestin) si ca vorbitor principal al programelor de radio "Bible Answer Man" (Biblia îi raspunde omului), Walter Martin nu era o personalitate nesemnificativa în cercurile teologice. Tot ceea ce scria si rostea zilnic în fata unui auditoriu de doua, trei milioane de oameni, avea un mare impact.

Desi se vorbea adesea ca Dr. Martin ar fi revenit la implicarea sa activa în disputele galagioase din perioada anilor 1980, prezenta sa pare insesizabila. Este posibil ca influenta lui sa fi fost cu atât mai mare, tocmai pentru ca manifestase o atât de mare retinere. În luna aprilie 1985, lucrarea sa clasica The Kingdom of Cults a vazut înca o data lumina tiparului în cea de a treizeci si sasea editie. Recent revizuita si dezvoltata, cartea de 544 de pagini continea un appendice de 92 de pagini dedicat în exclusivitate Adventismului de Ziua a Saptea (aproape o sesime din carte si cu patru pagini mai mult decât sectiunii celei de a doua ca marime, dedicata Martorilor lui Iehova). Martin îi aminteste din nou pe adventisti ca fiind mai degraba crestini decât eretici sectanti, desi nu fara o nota de precautie si teama: "Pâna în prezent, consider ca trebuie sa ramân la evaluarea mea de la început cu privire la Adventismul de Ziua a Saptea, asa cum a fost prezentat pe larg în prima mea carte cu privire la acest subiect, precum si ulterior în acest volum. Numai evenimente înca necunoscute mie, dar bine stiute de Însusi Domnul, vor decide daca evaluarea mea necesita o revizuire în viitor. Rugaciunea mea este ca aberantele curente din interiorul Adventismului contemporan sa nu învinga, iar Adventismul sa continue a fi o denominatiune, desi unica, totusi crestina si evanghelica".

Întelegem înca odata ca Dr. Martin nu își pierduse interesul în urmarirea evenimentelor din interiorul bisericii noastre: "În perioada ultimilor zece ani (de la începutul lui 1970), denominatiunea Adventista de Ziua a Saptea s-a confruntat cu tulburari, atât administrative, cât si doctrinare, mai accentuate decât orice framântare de pâna acum în istoria organizatiei. Conducatori si pastori adventisti au fost îndepartati din mijlocul lor, datorita presupuselor sau doveditelor incorectitudini în activitati financiare, inclusiv însusirea frauduloasa de fonduri. La nivelul guvernului Statelor Unite, precum si al IRS, SEC, FBI si Departamentul de Justitiei, s-au initiat cercetari, iar unii administratori ai Conferintei Adventiste de Ziua a Saptea au ajuns chiar sa fie chemati în fata justitiei pentru fraude. Din punct de vedere doctrinar, biserica a ajuns în stadiul unei rupturi profunde între acei membri si lideri care sunt temeinic plasati în tabara crestinelor evanghelici si acei membri si lideri care, datorita accentului pus asupra neprihanirii prin fapte si legalismului si asupra statutului profetic acordat fondatoarei Ellen G. White, ar putea împinge denominatiunea, cândva în viitor, în afara granitelor evanghelice si probabil chiar într-un adevarat sectarism".

În dorinta de a cita "o declaratie publica si oficiala a reafirmarii sau negarii autoritatii cartii adventiste Questions on Doctrine", în februarie 1983, Martin a scris Conferintei Generale. În 29 aprilie, 1983, W. Richard Leshner, vice-presedinte al Conferintei Generale, i-a raspuns printr-o scrisoare personala. Raspunsul sau contine, printre altele: "Ati dorit sa stiti daca adventistii de ziua a saptea continua sa adere la convingerile formulate în Questions on Doctrine, în aceeasi masura în care au facut-o în 1957. Raspunsul este Da. În scrisoarea dumneavoastra ati mentionat ca unii s-au opus raspunsurilor publicate atunci si, într-o anumita masura, aceeasi situatie exista si astazi. Dar, cu siguranta, marea majoritate a adventistilor de ziua a saptea este în armonie cu conceptiile exprimate în Questions on Doctrine".

Pe temeiul unei asemenea asigurari, Walter Martin a proclamat din nou în fata lumii ca adventistii erau - cel putin pâna la acea data - crestini. Pe parcursul dizertatiei sale voluminoase cu privire la Adventism, Martin s-a folosit de ocazia de a aborda înca odata subiectul ispasirii. Respingând acuzatia referitoare la teoria ispasirii incomplete, el a afirmat ca, în prezent, adventistii cred ca ispasirea a fost un act complet si încheiat pe cruce. Astfel, noi am fost informati ca învatatura sustinuta mai bine de un secol de catre adventistii de ziua a saptea - lucrarea de mijlocire din sanctuarul ceresc - "a fost respinsa de catre denominatiunea Adventista de Ziua a Saptea".

De fapt, Martin afirma ca acest concept este demonstrabil, nu pe baza scrierilor vreunui adventist nesemnificativ, ci chiar pe temeiul declaratiilor Ellenei G. White, scrise în Review and Herald, 21 septembrie 1901". Apoi, citeaza cele ce urmeaza: "Crucea lui Hristos a fost asemenea puncti asezate între cer si pamânt si când Tatal a privit sacrificiul Fiului Sau, Si-a aplecat fata spre El în semn de recunoastere a desavârsirii Lui. 'Destul' a rostit El. 'Ispasirea a fost îndeplinita'." Cu toate acestea, nu poate fi ignorat faptul ca acest citat se afla, în realitate, în Review and Herald din 24 septembrie, 1901 si ca, în original, ultimul cuvânt citat este "deplina" si nu "îndeplinita", asa cum l-a scris Martin.

Curând dupa ce ultima editie a cartii lui Martin a ajuns în mâinile publicului, îl descoperim aparând în "John Ankerberg Show", o foarte populara emisiune evanghelică televizata. În program, cel de-al doilea invitat la dezbaterile lui Ankerberg, nu era altul decât William Johnsson, editor al Adventist Review.

Desi interviul (unii ar spune "confruntarea") a fost transmis într-un serial alcatuit din cinci parti, în realitate a fost filmat într-o singura ocazie. În scena se aflau William Johnsson si Walter Martin, iar John Ankerberg se deplasa cu microfonul printre participantii din auditoriu, intervenind din când în când prin scurte comentarii si conducând dialogul. Ankerberg a început cu o dezbaterie privitoare la Questions on Doctrine, mentionând ca împotriva acestei carti a existat o anumita opozitie. Johnsson a recunoscut ca M. L. Andreassen facuse o obiectie referitoare la pozitia cartii asupra naturii lui Hristos si ispasire, dar nu a ezitat în a-si exprima încrederea cu privire la "conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea, care nu a încetat sa adere la Questions on doctrine". Pentru a-si sustine convingerea, nu era necesar decât sa sublinieze faptul ca lucrarea fusese deja tiparita de opt ori si în prezent existau mai mult de 150.000 de exemplare publicate.

Cea mai mare parte a discutiilor s-a concentrat în mod distinctiv asupra rolului Ellenei White:

Era Ellen White considerata un "comentator si interpret infailibil al Scripturilor", sau adventistii aveau libertatea de a alege sa ignore oricare dintre sfaturile ei? Pentru a complica subiectul, Martin a pretins ca în perioada de început a lucrării ei, Ellen White negase divinitatea absoluta a lui Hristos - dar ca își schimbase pozitia mai târziu. Johnsson a protestat, afirmând ca el nu a auzit niciodata de existenta vreunei referinte de acest fel, dar atmosfera discutiilor fusese deja marcata.

Martin crease o dilema artificiala si distorsionata; dar Johnsson era în lumina reflectoarelor si se astepta un raspuns. Înțelegând initiativa, el a vorbit astfel: "Raspunsul meu este urmatorul. Ea nu este un comentator si interpret infailibil al Scripturii". Johnsson cazuse în capcana unuiia dintre cele mai vechi sretlicuri ale interlocutorului, unul care functionase prea adesea si prea bine. Pune o întrebare distorsionata si apoi insista asupra unui raspuns neoficial. Este evident ca orice raspuns care nu începe cu sublinierea aspectelor deficitare ale întrebării, va deveni inevitabil o componenta a acestor deficiente.

Ocazional, atentia s-a orientat spre doctrina sanctuarului. Martin, asa cum era de asteptat, s-a legat de interpretarea adventista a capitolului noua din Evrei si de judecata de cercetare. Pe masura ce Johnsson vorbea în apararea acestor adevaruri, Martin se pregatea sa intervina, afirmând ca, indiferent cum ar putea fi înțeleasa aceasta judecata, cu siguranta nu va putea afecta în vreun fel mântuirea credinciosului. John Ankerberg s-a alaturat discutiei, spunând ca judecata avea doar scopul de a "oferi rasplata". Natural, o asemenea idee a îndepartat imediat atentia de la importanta reala a judecatii. ("Desi este posibil ca judecata sa aiba o legatura cu numarul stelelor pe care le ai în coroana ta sau cu numarul camerelor pe care le vei avea în casa ta cereasca, dar ce conteaza aceasta?")

Aflat sub presiune, atât din partea gazdei, cât si din partea interlocutorului sau, fratele Johnsson i-a linistit în cele din urma, declarând, "Ei bine, nu cred ca judecata este destinata mântuirii noastre, în nici un fel". Odata smulsa aceasta afirmatie, era timpul ca discutia sa fie orientata spre alte subiecte. Îndata, Ankerberg si Martin s-au asociat pentru a-si exprima îngrijorarea ca fratele Johnsson ar putea suferi datorita pozitiei sale, exprimata împotriva Ellenei White. Desmond Ford a fost concediat, judecasera ei, poate ca veti fi si dumneavoastra.

Un segment scurt al dezbaterilor fusese dedicat întrebărilor venite din partea auditoriului. Interesul a fost atras în mod special de următoarea întrebare pusa de un participant ce se identificase drept pastor adventist: "Ma întreb daca Dr. Johnsson ne poate spune ce aplicatie practica are pentru mine, în calitate de crestin, învatatura legata de anul 1844? Aceasta învatatura ne expune interpretărilor gresite si dizgratiei lumii crestine si a fratilor nostri evanghelici. De ce sa nu renuntam pur si simplu la aceasta idee? Ce valoare are? Ca pastor, eu nu am fost niciodata capabil sa descopar nici macar un singur element crestin valoros în aceasta doctrina".

Bineînțeles, un asemenea atac a mers direct la inima audientei. Dar, ar fi putut constitui de asemenea o provocare lansata la adresa noastra, ca popor, de a constientiza în mod inevitabil, cât de mic este procentul membrilor nostri care poseda ceva mai mult decât niste idei vagi cu privire la sanctuar si însemnatatea lui. Acest domeniu fusese aproape întrutotul ignorat înainte de perioada în care aparitia lui Robert Brinsmead facuse necesara o aprofundare. Iar acum, în lumina importantei rolului pe care aceasta doctrina trebuia sa-l detina în cadrul

scenelor finale ale marii lupte, o asemenea ignoranta si neglijenta nu își gaseau nici o scuza. În orice caz, era evident ca acest adevar necesita o mai mare atentie.

În încheiere, Ankerberg l-a întrebat pe Martin daca Adventismul era aproape de stadiul în care sa poata fi asezat fara rezerve în rândul sectelor. Raspunsul, suficient de discret, era previzibil: nu înca, dar tot mai aproape. Cu asigurarile iubirii si a atentiei evanghelice, seria emisiunilor s-a încheiat.

La mai putin de trei ani dupa aceea, în vara anului 1988, Christian Research Journal, revista oficiala a Institutului de Cercetare Crestin, condus de Martin, publica un articol de sase pagini, intitulat "From Controversy to Crisis: An Updated Assesment of Seventh-day Adventism" (De la controversa la criza: O evaluare actualizata a Adventismului de Ziua a Saptea).

Desi fusese scris de catre Ken Samples, articolul reprezenta în mod evident o continuare a procesului de evaluare început de Walter Martin cu mai bine de treizeci de ani în urma. Samples schitase istoria dialogului Adventist/Evanghelic începând din 1955 si pâna la data respectiva. Relatarile privitoare la întrunirile de atunci si publicarea lucrarii Questions on Doctrine sunt corecte, cu exceptia ideilor preconceptuate ale autorului, care se dovedesc uneori a fi împotriva pozitilor doctrinare ale Adventismului. Strabatând cursul timpului, Samples își contureaza propria teza si anume ca, în realitate, în prezent, exista doua feluri distincte de Adventism: "În timp ce Questions on Doctrine este considerata a fi originea Adventismului Evanghelic, cartea reprezinta, de asemenea, tinta atacurilor celor ce sustin Adventismul Traditional. În urma publicarii ei, M. L. Andreasen, un respectat teolog adventist, a criticat sever Questions on Doctrine, declarând ca, dupa parerea sa, Adventismul s-a vândut pe sine Evanghelicilor. Câtiva ani mai târziu, în timpul administratiei Pierson, doi teologi proeminenti, Kenneth Wood si Herbert Douglass, declarasera ca publicarea lucrarii Questions on Doctrine a fost o mare greseala".

Nu mai este nevoie sa precizam, Samples si Martin simpatizau mai mult cu Adventismul "Evanghelic" decât cu cel "Traditional". Ceea ce îi deranja în mod deosebit însa, era retragerea autorizatiei pastorale a lui Desmond Ford, pe care ei îi descriau ca fiind "un teolog prolific si minutios". Articolul exprima îngrijorarea cu privire la semnalele confuze ce vin dinspre denominatiune si conduc la o concluzie evidenta, pe care multi din interiorul denominatiunii înca o neaga: "Desi deciziile Conferintei Generale par sa se exprime în favoarea Adventismului Traditional, denominatiunea neaga faptul ca, în realitate, se stradieste sa elimine toate influentele evanghelice [prin concedierea sau demisia fortata a unor angajati denominationali]. Multi pastori adventisti si profesori de religie mai în vârsta ar contesta cu putere aceasta declaratie. Totusi, s-ar parea ca înca exista un mare numar de adventisti care sufera persecutia declansata împotriva evanghelicilor, desigur, nu atât de evidenta dupa Glacier View [întrunirea oficiala care s-a pronuntat împotriva convingerilor lui Ford]."

Ca nota de încheiere, se concluziona ca "referitor la acuzatia ca Adventismul Traditional este o secta necrestina, . . . s-ar parea ca acesta este cel putin aberant, ambiguu sau neconcludent cu privire la adevarul biblic (cum ar fi, conceptia lor despre îndreptatire, natura lui Hristos, întemeierea pe o autoritate nebiblica). Trebuie mentionat de asemenea ca, daca tabara traditionala continua sa se îndeparteze de Questions on Doctrine si sa promoveze persoana

Ellenei White ca fiind comentatorul si interpretul infailibil al bisericii, într-o zi, denominatiunea ar putea merita pe deplin denumirea de "secta", fapt recunoscut chiar de catre unii adventisti."

Dupa publicarea acestui articol mai ramasese doar o singura ocazie semnificativa pentru dialogul dintre adventisti si Walter Martin. Aceasta ocazie finala ne-a fost oferita în 26 ianuarie 1989, prin intermediul a doua întruniri desfasurate la biserica Campus Hill din Loma Linda. Din fericire, aceasta ultima ocazie a fost, fara nici o îndoiala, cea mai graitoare.

Partea a patra: Ianuarie - Iunie, 1989

Pastorii Dave Vandenburg si Larry Cristoffel de la Campus Hill Church, Loma Linda, se gândeau la posibilitatea de a organiza în biserica un seminar despre secte, în special despre sectele "New Age", ce pareau sa-si fi gasit raiul într-o mare parte a Californiei. Pe parcurs organizarii, le-a venit ideea ca ar avea ceva de învățat cu privire la subiect, de la o autoritate recunoscuta a lumii evanghelice. Prin urmare, iata-i calatorind la San Juan Capistrano, pentru a se întâlni cu Walter Martin.

Asa cum relateaza Pastorul Cristoffel, "În timp ce ne aflam în biroul Dr. Martin, am petrecut multa vreme discutând despre Adventismul de Ziua a Saptea". Vandenburg explica, "Pe masura ce discutam, am început sa vorbim despre Adventism, despre originile lui, perioada de început si locul în care se afla în prezent, si am descoperit ca Dl. Ken [Samples, un cercetator angajat la Institutul de Cercetare Crestin, condus de Martin] era pe cale de a realiza un articol important despre Adventismul de Ziua a Saptea, urmând sa apara în Christian Research Journal. Articolul avea sa fie, ni s-a spus, un fel de re-evaluare a Adventismului de Ziua a Saptea în lumina evenimentelor petrecute de la data publicarii [cartii Questions on Doctrine] si a discutiilor dintre Dr. Martin, Dr. Barnhouse si Conferinta Generala".

Acest articol, intitulat "From Controversy to Crisis: Un Updated Assesment of Seventh-day Adventism", a fost publicat în vara anului 1988. Aparitia lui a trezit interesul celor doi pastori adventisti. Cristoffel explica: "Ne întrebam daca era sau nu posibil sa formulam un raspuns la articol. Prin urmare, la început s-a luat legatura cu Scoala de Religie [de la Loma Linda University], pentru a vedea daca exista vreun interes în alcatuirea unui raspuns. Am contactat de asemenea presedintele Conferintei, pentru a ne asigura ca dumnealor înțeleg ce anume intentionam sa facem. Iar în final, s-a decis ca în Campus Hill sa se organizeze doua întruniri [cu participarea Dr. Martin si a asociatului sau, Ken Samples], una în care ei sa poata invita pastorii [bisericilor Adventiste din împrejurimi] pentru un schimb de pareri [dimineata], iar a doua, dupa-amiaza, [pentru facultatea Scolii de Religie]".

La începutul fiecăreia dintre aceste doua întruniri, Dr. Martin i s-a oferit cuvântul pentru câteva remarci introductive. Asa cum era de asteptat, el si-a prezentat istoria relatiilor personale cu adventistii începând înca din anii 1950. Noi am examinat deja în lucrarea prezenta o mare parte a acestei istorii, dar ceva din ceea ce avusese de spus Martin, adauga o nota importanta la imaginea pe care ne-am format-o cu privire la modul în care înțelegea el Adventismul.

"Când am ajuns în perioada publicarii, s-a convenit ca lucrarea mea, Adevarul despre

Adventismul de Ziua a Saptea, sa fie distribuita în librariile adventiste în acelasi tiraj ca si Questions on Doctrine. Dar, în momentul publicarii cartii mele, Conferinta Generala si-a schimbat decizia si nu au facut asa cum au spus. Froom, Read, Unruh si Anderson au fost trimisi la mine cu scuze sincere, pentru faptul ca ei crezusera ca pot favoriza un aranjament pe care Conferinta Generala nu mai era dispus sa îl accepte. Ca rezultat al acestui incident, noi am primit toate bombardamentele criticilor, atât din partea prietenilor, cât si din partea adversarilor, în timp ce Conferinta Generala a ramas neatinsa".

"Îmi vine sa râd astazi când citesc în unele dintre publicatiile adventiste sau în unele publicatii adventiste aberante, care spun ca eu am fortat mâna lui R. A. Anderson, L. E. Froom, W. E. Read si T. E. Unruh si ca personalitatea mea dinamica si persuasiva i-a înghesuit în colt si, într-un fel sau altul, i-am presat pe acesti sarmani batrâni în situatia de a vinde evanghelicilor Adventismul. Priviti la buzele mele - Tpsht! (efortul stenografului de a descrie expresia de dezgust a lui Martin. Caseta video a întrunirilor arata ca Martin si-a scos usor limba printre buze si a suflat). Acestea nu sunt decât niste gunoaie. Iar voi aveti o rara ocazie astazi. În fata voastra se afla singurul martor ocular care a supravietuit. Eu am fost acolo. Eu am auzit ceea ce au spus ei. Am luat notite amanuntite. Am scris o carte pe temeiul lor si am retiparit aceasta carte, The Truth About Seventh-day Adventism. Am avut patru editori care stateau la coada ca sa obtina cartea, deci exista un mare interes fata de ceea ce vom discuta acum".

"Cea mai mare bucurie a vietii mele în relatia si dialogurile cu Adventismul a fost aceea de a ma fi aflat alaturi de Roy A. Anderson în orasul Ierusalim în 1970 si de a-l privi pe Roy Anderson împartasindu-le Sfânta Cina unor oameni care nici macar nu ar fi auzit de el cu douazeci de ani în urma si care îl numeau iubit frate, îl îmbratisau si îl prezentau ca fiind cel mai mare pastor adventist de ziua a saptea din întreaga lume, un frate în Hristos. "Trairea acelui moment a meritat din plin si as lua-o înca o data de la început, macar pentru acel glorios moment".

În aceste întruniri descoperim o imagine deosebit de interesanta. Este clar ca Dr. Martin avea o minte ascutita. De asemenea, este limpede ca Dr. Martin era pe deplin constient de faptul ca nu mai existau alti "martori oculari" în viata, care i-ar fi putut contrazice marturia. Cu siguranta, el nu trecea cu vederea influenta personala si influenta scrierilor lui si se pare ca nu fusese tocmai modest prin faptul ca le amintea celorlalti despre acele fapte. Iar toate acestea erau combinate cu grija si dragostea des exprimate fata de adventisti, în special fata de aceia care putea fi clasificati drept adventisti evanghelici.

Dupa remarcile introductive ale primei întâlniri, pastorilor din auditoriu li s-a oferit ocazia de a transmite întrebări scrise. Câteva dintre acestea - precum si raspunsurile din partea Dr. Martin si a asociatilor lui - sunt foarte interesante. Întrebare: "De ce nu clasificati Romano-catolicismul drept secta, având în vedere ca (a) nu crede în neprihanirea doar prin credinta; (b) au un interpret infailibil al Scripturilor, despre care se spune ca este biserica sau papa; (c) [pretinde] marturisirea pacatelor în fata oamenilor mai degraba decât marturisirea directa în fata lui Dumnezeu; si (d) [învata] multe alte doctrine eretice?"

Martin: "Ei bine, am clasificat Romano-Catolicismul ca fiind o biserica apostaziata. Eu am fost educat de ei. Am absolvit scolile lor. Catolicismul este apostaziat în anumite privinte si este gresit în unele dintre lucrurile pe care le puneti aici în discutie. Da. Dar nu poate fi

clasificat drept secta, deoarece afirma doctrinele fundamentale ale teologiei biblice si poti fi mântuit ca romano-catolic; nu ca martor al lui Iehova, nu ca mormon, nu ca scientolog sau ca adept al New Age. . . ."

Samples: "Cred ca problema Romano-Catolicismului, în esenta, este aceea ca adeptii lui nu sunt atât de eretici din punct de vedere al structurii, ci din punct de vedere al consecintelor. Daca priviti la structura, daca cercetati crezul, ei sunt ortodoxi, atât în conformitate cu standardele noastre, cât si cu standardele voastre". Martin: "Ken este un fost romano-catolic, deci vorbeste din perspectiva unui grad de cunoastere mai profund".

Întrebare: "În înțelegerea onora, Questions on Doctrine reprezinta o scindare teologica majora ce s-a produs în Biserica Adventista de Ziua a Saptea în anii 1950, o scindare pe care multi ar dori sa o nege. Iar în înțelegerea altora, Questions on Doctrine reflecta pur si simplu o clarificare a ceea ce adventistii de ziua a saptea au afirmat dintotdeauna si o eliminare a ceea ce adventistii de ziua a saptea nu doresc sa li se atribuie drept caracterizare. Deci, cum este de fapt? A fost o scindare teologica majora ce a avut loc în anii 1950, în care au fost înlaturate anumite lucruri, sau a fost o clarificare a lucrurilor pe care adventistii de ziua a saptea le-au rostit tot timpul?"

Martin: "Oamenii cu care am stat de vorba sustineau ca a fost o clarificare, ca pozitia lor putea fi aparata pe temeiul scrierilor adventiste si au afirmat cu tarie ca nu schimba nimic din ceea ce considerau a fi esenta mesajului adventist. Cu toate acestea, cred ca ei au recunoscut necesitatea unor schimbari - (si as putea sa-mi amintesc ziua în care s-a întâmplat, când Dr. Murdoch si Dr. Happenstall erau prezenti si a aparut problema.) Exegetam [interpretam pasaje biblice] doctrina sanctuarului, sfânta sfintelor si în continuare [cartea] Evreilor. Cu aceste [ocazii] am fost însoțit de Dr. George Cannon care pe vremea aceea era profesor de greaca la Bethel Seminary, iar dupa aceea a fost profesor de greaca si teologie la Nyack Missionary College. Dumnealui are un doctorat în greaca la Union Seminary si este un teolog stralucit. Îmi amintesc ca George, Dr. Heppenstall si Dr. Murdoch au întreprins un studiu pe baza textului grec al Noului Testament, parcurgând pasajul rând cu rând, iar când au ajuns în punctul crucial, fiecare a ascultat cu atentie parerile celuilalt. Cannon s-a uitat la ei si le-a zis, 'Nu mai are nici un rost sa continuam discutia pe acest subiect. Textul este clar. La învierea Sa, Isus Hristos a intrat în cea de a doua încăpere a sanctuarului, în cea mai sfânta dintre toate, purtând propriul lui sânge, dupa ce a obtinut rascumpararea vesnica pentru noi. Aceasta nu putea sa se întâmple în 1844'.

"Iar domnii s-au uitat foarte lung si grav la el, iar Cannon a declarat, 'Textul spune ca El a intrat în cea de a doua încăpere, nu-i asa?' Dr. Happenstall a raspuns, 'Da, în cea de a doua încăpere, în cea mai sfânta dintre toate, cu propriul sau sânge, la înviere. Textul asa spune'. 'Murdoch a rostit acelasi lucru. Acum, poti sa-l citesti pe Desmond Ford cu privire la acest fapt în detaliu. El este probabil unul dintre cei mai expliciti si cu siguranta unul dintre cei mai straluciti dintre teologii vostri, pe care i-am întâlnit în Adventism si în teologia generala. Cred ca veti ajunge la concluzia ca el a realizat o lucrare foarte laudabila în exegetarea acestui text, dar la data aceea [în anii 1950] lucrul acesta era permis

"Acum, daca cititi Questions on Doctrine cu privire la aceasta, autorii au explicat foarte limpede si profund lucrarea lui Hristos, considerând ca vor realiza o clarificare a subiectului. Acum, pe mine nu ma priveste daca veti spune 'clarificare' sau 'termenul opus', important este sa va referiti la ceea ce spune textul. Convingerile se întemeiaza în cele din urma pe 'ceea

ce spune textul'. Nu pe ceea ce afirma cineva ca spune textul. M-am saturat de asemenea lucruri în romanism. Am avut parte de destule asemenea lucruri în biserică în care am crescut. Iată de ce am învățat principiul de a descoperi ce spune textul. Iar acum știu ce spune. Și el spune că nu s-a întâmplat în 1844. Nici o șansă, Jose! Tu poți să crezi ce dorești, dar nu se află acolo. Deci, indiferent dacă este vorba de o clarificare a subiectului sau altceva, dar în mod sigur este adevărul".

După un dialog de acest fel, este evident pentru cititorii noștri că oricărui adept al Adventismului istoric trebuie să-i fi fost extrem de dificil să-și pastreze calmul, ascultând o asemenea prezentare. Totuși, se pare că nu a avut loc nici un incident nedorit din partea pastorilor din audiență. Din nou, ar trebui subliniat că raportul lui Martin a fost prezentat în deplină conștiință a faptului că nu putea fi confruntat nici un "martor ocular" pentru a-l contrazice. În orice caz, să continuăm cu alte câteva întrebări și răspunsuri ale Dr. Martin. Întrebare: "Cum se produce schimbarea unei biserici? Desmond Ford continua să predice dar fără autorizație pastorală. Mulți au impresia că el prezintă în mod corect lucrurile. Este suficient pentru noi (a) să predicăm adevărul pentru noi înșine, și (b) să așteptăm mai multe funeralii, până când predicatorii adventiști mai tineri vor tinde spre poziții evanghelice, sau ar trebui să facem ceva mai mult?"

Răspuns: "Va aflați între ciocan și nicovală și dacă sunteți adventiști, cel mai greu va va fi dacă va răzvrătiți împotriva Ellenei White și a câtorva dintre concepțiile fundamentale care au fost promovate. Aveți propriile voastre legitimații pastorale, aveți propriile voastre biserici locale, vi s-a încredințat lucrarea de a-i învăța pe alții, oricare ar fi, sau oricare este poziția voastră și sunteți tentați să rămâneți în rândurile bisericii și să lucrați pentru schimbare în interiorul ei. Această filozofie s-a derulat până acum, din 1957, 1960 când a început mai întâi cu Questions on Doctrine și Adevărul despre Adventismul de Ziua a Saptea, și a creat o atmosferă de controversă considerabilă.

"Cu toate acestea, fiecare, în mod individual, trebuie să treacă printr-un moment al adevărului, un moment în care să decidă într-un fel sau altul și care implică uneori o mare pierdere din punct de vedere al spațiului și timpului. Îmi admir pe acei pastori adventiști de ziua a șaptea și pe aceia din poziții de autoritate, pastori și profesori, care au simțit că, în virtutea conștiinței lor, nu mai pot accepta unele dintre lucrurile în care au crezut anterior, înfigând steagul pe temereze pentru toți cei care vor să-l vada. Iar eu aș spune că, după părerea mea, aceea este decizia corectă pe care trebuie să o ia toți cei care se întreabă ce trebuie să facă. Aceasta este convingerea mea cu privire la subiect. Eu cred că Ford a procedat drept. Cred că el a fost un fel de Martin Luther modern".

Așa cum ar fi fost de așteptat, Dr. Martin a avut considerabil de multe lucruri de spus cu privire la Ellen White. Poziția sa era interesantă, deși surprinzătoare pentru cineva care face un apel atât de vehement la "logica". El a recunoscut în mod liber că D-na White, cel puțin ocazional, "a avut acces la o sursă de informație supranaturală" și că "Domnul a folosit specificitatea ei pentru a îndeplini o anumită lucrare" pentru un anumit timp. Totuși, el a criticat scrierile ei, descriind-o ca pe un "papa femeie", și a declarat că ea a gresit adesea și a fost indusă în eroare cu privire la modul de a înțelege lucrarea inspirației în propria ei viață: "Noi discutăm despre o persoană care a avut darul profetiei în diferite ocazii, dar nu în permanentă și prin urmare, este foarte posibil ca ea să fi făcut greseli și erori exegetice".

Asa cum procedase si în cartea *The Kingdom of the Cults*, Martin s-a referit la un mare numar de "dovezi" care, spunea el, demonstau esecurile Ellenei White. Dar, din nou, descoperim ca Martin nu a prezentat nici un exemplu concret care ar fi putut fi investigat cu acea ocazie. - "Ei bine, eu nu am la mine o valiza cu documente. Evident, sunt limitat în acest sens". Apoi a fost luat în discutie un alt subiect major al dezbatelor din trecut si anume, sanctuarul si judecata de cercetare. Ken Samples si-a exprimat îngrijorarea cu privire la pierderea simtamântului de "siguranta a mântuirii" pe care presupunea ca adventistii l-ar pierde ca urmare a împartasirii acestei doctrine. O asemenea îngrijorare este usor de înteles din partea Dl. Samples, daca ne amintim ca el se declarase a fi adeptul "unei viziuni Calviniste moderate". Dupa o discutie despre diferitele conceptii calviniste referitoare la "supralapsarian", "infralapsarian" si "dubla predestinatie". Din fericire, Samples si-a clarificat pozitia, afirmând ca, dupa opinia sa, "un credincios cu adevarat renascut nu poate sa cada în imoralitate". Cu alte cuvinte, el credea în doctrina - odata mântuit, pentru totdeauna mântuit. Este usor de înteles ca aceasta doctrina, precum si doctrina asociata a predestinatiei, se potrivesc cu greu cu doctrina judecatii de cercetare, desi nici Martin, nici Samples nu au recunoscut vreodata acest fapt în mod deschis. Asemenea reactii sunt de asteptat ori de câte ori are loc o discutie cu calvinistii, indiferent daca sunt sau nu moderati.

Asa cum se întâmpla de obicei, o conceptie teologica le va afecta întotdeauna pe celelalte si aici este punctul de convergenta în care apar cele mai serioase dificultati. În timp ce vorbea despre ceea ce înțelegea el prin pericolele antinomianismului, Dr. Martin a împartasit urmatoarele opinii personale: "vom desfiinta adevarul legii prin credinta? Nu, noi întarim adevarul legii. Singurul aspect nefericit cu privire al acest subiect este acela ca legea nu poate fi tinuta". Probabil ca noi am dori ca el sa fi adaugat, "în propria ta putere", dar faptul trist este ca aceia care adera la doctrinele calviniste, neaga puterea Domnului de a-l pazi pe cel credincios de caderea în pacat. Pentru calvinisti, nu exista speranta cu privire la biruinta pacatului în timpul acestei vietii pamântesti.

Ellen White, desigur, nu este de acord: "Satana a declarat ca era imposibil ca fii si ficele lui Adam sa pazeasca legea lui Dumnezeu, iar ca urmare L-a acuzat pe Dumnezeu de lipsa înțelepciunii si a iubirii. Daca oamenii nu ar putea sa pazeasca legea, greseala îi apartine Datatorului Legii. Cei ce se lasa condusi de Satana repeta aceleasi acuzatii împotriva lui Dumnezeu, sustinând ca oamenii nu pot pazi legea Lui. Isus s-a umilit pe Sine Însusi, s-a dezbracat de slava divina, luând asupra Lui natura omeneasca, tocmai pentru a îndeplini rolul de reprezentant si întâi nascut al familiei omenesti si pentru a dovedi falsitatea acuzatiilor lui Satana, condamnând pacatul în trup, atât prin învatatura cât si prin exemplul Sau personal". *Semnele Timpului*, vol.3, 264.

Acesta este punctul central în care calvinismul devine o învatatura periculoasa, deoarece preconceptiile gândirii calviniste orbesc mintea, împiedicând înțelegerea scopului esential al venirii lui Hristos pe pamânt. În cele din urma, ziua petrecuta în compania lui Walter Martin a fost o zi deosebit de interesanta, o ocazie de a învata ceva din partea unui barbat ce parea sa cunoasca atât de multe despre noi. Pare greu de înteles cum a putut cineva sa-si petreaca treizeci si cinci de ani urmarind îndeaproape biserica ramositei lui Dumnezeu, asa cum a facut-o Walter Martin, si totusi sa nu reuseasca sa descopere în mesajele ei ceva care sa-l atraga. Cu toate acestea, cred ca am reusit sa începem sa înțelegem câte ceva din cauzele acestui fapt. Din nefericire a fost mult prea târziu; prea târziu pentru aceia care au

reprezentat Biserica Adventista de Ziua a Saptea cu treizeci si cinci de ani în urma si prea târziu pentru Dr. Martin.

Cele doua întruniri de la Loma Linda au constituit ultima ocazie de a-i prezenta lui Walter Martin adevarurile distinctive ale Adventismului. Cinci luni mai târziu, pe douazeci si sase iunie 1989, el a suferit un atac de cord si si-a încheiat subit calatoria pe acest pamânt. Astfel s-a încheiat si lunga istorie a relatiei dintre Martin Walter si Adventism. Multe ar putea fi spuse în retrospectiva. Lectiile pe care le avem de învatat sunt numeroase. Probabil ca, dintre toate concluziile care ar putea fi rostite, atentia noastra merita sa se opreasca asupra a doua declaratii - una aparținându-i lui Walter Martin si a doua Ellenei White.

"Ceea ce întâlnim în Adventism reprezinta o schisma ce se adânceste pe zi ce trece si pe care nici o actiune discreta, oricât de puternica ar fi, nu o va rezolva. Chiar daca nu vom trai sa vedem cu ochii nostri, pot sa va spun ca, la fel de sigur precum este respiratia noastra în aceasta încapere, aceasta schisma va cauza probleme mai mari decât oricare altele cu care s-ar fi putut confrunta Adventismul vreodata". "Eu sunt profund convinsa ca unica noastra sansa de a fi în siguranta este aceea de a fi uniti cu Domnul Isus Hristos. Pentru aceasta ne putem permite sa pierdem prietenia oamenilor din lume".

Pentru cei care ar putea sa se întrebe

Este normal ca, la un moment dat, fiecare persoana sa se opreasca si sa se întrebe, "Oare nu cumva gresesc?" Ca adventisti de ziua a saptea, noi trebuie sa ne întrebam daca modul în care înțelegem adevarurile este corect. Cu siguranta, nimeni nu ar accepta vreodata sustinerea unei erori, iar daca altcineva - categoric, oricine altcineva - ne poate demonstra ca exista o înțelegere mai clara a adevarului, nu am fi atât de lipsiti de ratiune, încât sa o respingem. Cititorii acestei brosure se pot întreba daca nu cumva acuzațiile lui Walter Martin împotriva bisericii adventiste de ziua a saptea, ar putea fi adevarate. Desi spatiul acestei lucrari nu permite o analiza completa a tuturor pozitivilor doctrinare sustinute de Dl. Martin, un rezumat al câtorva elemente esentiale poate fi de folos cititorului.

Pe parcursul a aproape treizeci si patru de ani, Walter Martin a criticat multe învataturi istorice ale Adventismului. Printre acestea se afla: sabbatul zilei a saptea, semnul fiarei, starea mortilor, nimicirea finala a celor nelegiuiti, cea de a doua venire a lui Hristos, profetia celor 2300 de zile din Daniel capitolul opt, sanctuarul ceresc, judecata de cercetare, ispasirea, spiritul profetiei, natura umana a lui Hristos si conceptul de biserica a ramasitei. Obiectiile pe care le-a adus la adresa acestor puncte de doctrina erau cele amintite de obicei de catre adversarii protestanti ai Adventismului. Aceste obiectii fusesera tratate deja cu abilitate, în numeroase carti ce prezentau învataturile adventiste istorice. Cu toate acestea, este deosebit de interesant faptul ca Dr. Martin pare sa fi înțeles mai bine decât multi alti oponenti importanta teologiei sistematice. Exista un adevar simplu si anume ca, singurele doctrine care rezista testului timpului, sunt acelea care pot fi asociate în mod consecvent si se pot uni alcatuind un întreg. Walter Martin a înțeles acest fapt.

În ciuda dezacordului personal cu numeroase doctrine adventiste, descoperim un aspect evident înca de la aparitia primei sale carti si pâna la data ultimului sau contact cu Adventismul si anume ca Dr. Martin a fost dispus sa treaca cu vederea punctele de deosebire "minore". De asemenea, el a fost dispus chiar sa recunoasca faptul ca Ellen White fusese inspirata - cel puțin ocazional. Totusi, cu privire la alte învataturi, Martin

a ramas inflexibil: "Adventistii pot fi putin cam demodati", pare sa spuna el, "dar ei sunt totusi crestini, atata vrem cat cred . . . "

Dar ce anume trebuia sa credem? În mintea Dr. Martin persistau doua doctrine pe care le considera esentiale: finalitatea ispasirii pe cruce si natura fara pacat a lui Hristos. Din punctul de vedere al lui Walter Martin, adventistii puteau fi considerati crestini, doar daca acceptau aceste idei.

Dar si mai interesant este sa meditam asupra naturii izvorului doctrinar din care se desprind aceste doua puncte de doctrina. Oare este o simpla coincidenta faptul ca tocmai cele doua subiecte, pe care Dr. Martin le estima ca fiind cele mai importante, sunt doua dintre pietrele de temelie ale sistemelor doctrinare Catolice si Calviniste? Desi este adevarat ca mai exista inca un punct esential, mai semnificativ decât oricare altul în gândirea teologica ("ce este pacatul?"), cele doua subiecte subliniate de catre Dr. Martin sunt de o importanta cruciala. Credinta în finalitatea ispasirii pe cruce, conduce la concluzia ca crestinul nu este în stare sa-si decida în mod personal propriul destin. Pentru catolici, Hristos si-a încheiat lucrarea preoteasca a ispasirii la cruce, oferind astfel un tezaur de merite care urmau sa fie administrate în dreptul pacatosului prin lucrarea de mijlocire a preotilor pamântesti, a Mariei si sfinților. Pentru calvinisti, Hristos si-a încheiat ispasirea la cruce, asezând astfel problema mântuirii dincolo de influenta decizie umane. Aceasta învatatura care deriva doctrina predestinatiei (si verisoara ei primara, "odata mântuit pentru totdeauna mântuit"), Nu e nevoie de prea multa imaginatie pentru a înțelege ca, indiferent de directia pe care ar putea s-o urmeze aceasta teologie, acceptarea doctrinei finalitatii ispasirii la cruce va exclude adevarul despre lucrarea de mare preot a lui Hristos în cer. Odata realizat acest compromis, urmeaza erodarea rapida a altor adevaruri. Daca nu exista o lucrare de mare preot în cer, de ce ar mai fi nevoie de un sanctuar ceresc? Ce valoare ar avea curatirea unui sanctuar inexistent? Ce se poate spune despre profetia celor 2300 de zile din Daniel? Ce nevoie ar fi de o biserica a ramasitei, daca nu exista un adevar mai mare de proclamat sau o misiune speciala de îndeplinit?

Pretinzând un asemenea compromis din partea Bisericii Adventista de Ziua a Saptea, Walter Martin nu ar fi facut decât sa-i ceara o capitulare neconditionata în fata armatelor erorii. Dar a accepta ideea finalitatii ispasirii la cruce, nu era decât o jumatate a problemei - ce consecinte ar fi putut implica cealalta jumatate?

Problema naturii umane a lui Hristos nu era noua. Ea fusese dezbatuta timp de secole de catre numerosi sustinatori ai unor conceptii diverse. În ultimii ani, aceasta istorie controversata a fost adesea citata ca motiv pentru evitarea subiectului, în speranta ca în cele din urma, acesta va fi ignorat cu desavârsire. (Dintotdeauna, totusi, cei ce sunt cei mai insistenti în evitarea unei discutii deschise despre subiect, par sa gaseasca adesea suficiente motive si ocazii pentru a-si sustine propriile lor idei.) Desi este adevarat ca o controversa este departe de a fi placuta, pare greu de admis ca fiind un motiv suficient de justificabil pentru a abandona apararea adevarului Bibliei. O asemenea scuza ar putea aterne întunericul asupra oricarei învataturi din Cuvântul lui Dumnezeu.

Asa cum trebuie sa faca orice teolog sistematic, Walter Martin a adoptat o conceptie despre natura lui Hristos, care sa fie compatibila cu celelalte doctrine pe care le sustinea. Aceasta conceptia era considerata vitala în evaluarea Adventismului - acordul adventistilor în aceasta

privinta era una dintre conditiile nenegociabile. Din nefericire, doctrina pe care ne încuraja sa o acceptam, este mentionata de catre apostolul Ioan, de repetate ori, ca fiind unul dintre semnele de identificare a antihristului.

"Prea iubitorilor, sa nu dati crezare oricarui duh; ci sa cercetati duhurile, daca sunt de la Dumnezeu; caci în lume au iesit multi prooroci mincinosi. Duhul lui Dumnezeu sa-L cunoasteti dupa aceasta: Orice duh, care marturiseste ca Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; si orice duh, care nu marturiseste pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a carui venire ati auzit. El este în lume acum" (1 Ioan 4:1-3).

"Caci în lume s-au raspândit multi amagitori, care nu marturisesc ca Isus Hristos vine în trup. Iata amagitorul, iata Antihristul!" (2 Ioan 7).

Multi vor spune ca aceste texte nu au nici o relevanta asupra subiectului, dar ele sunt importante. "Trup" (termenul grec este sarx = carne, trup) este acelasi cuvânt folosit pretutindeni în Noul Testament pentru a desemna natura cazuta a omului. Observati alte locuri în care apare acest cuvânt:

"Si Cuvântul s-a facut trup si a locuit printre noi, plin de har si de adevar. Si noi am privit slava Lui, o slava întocmai ca slava singurului nascut din Tatal" (Ioan 1:14).

"Ce este nascut din carne este carne, si ce este nascut din Duh este duh" (Ioan 3:6).

"Duhul este acela care da viata, carnea nu foloseste la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh si viata" (Ioan 6:63).

"Stiu, în adevar, ca nimic bun nu locuieste în mine, adica în firea mea pamânteasca (în carnea mea), pentru ca, ce-I drept, am vointa sa fac binele, dar n-am puterea sa-L fac" (Romani 7:18).

"Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu traiesc dupa îndemnurile firii pamântesti (carnii), ci dupa îndemnurile Duhului. . . . Caci - lucru cu neputinta Legii, întrucât firea pamânteasca (carnea) o facea fara putere - Dumnezeu a osândit pacatul în firea pamânteasca, trimitând, din pricina pacatului, pe însusi Fiul Sau într-o fire asemanatoare cu a pacatului, pentru ca porunca Legii sa fie împlinita în noi, care traim nu dupa îndemnurile firii pamântesti (carnii), ci dupa îndemnurile Duhului. În adevar, cei ce traiesc dupa îndemnurile firii pamântesti (carnii), umbla dupa lucrurile firii pamântesti; pe când cei ce traiesc dupa îndemnurile Duhului, umbla dupa îndemnurile Duhului. Si umblarea dupa lucrurile firii pamântesti este moarte, pe când umblarea dupa lucrurile Duhului este viata si pace. . . . Deci, cei ce sunt pamântesti, nu pot sa placa lui Dumnezeu. Voi nu mai sunteti pamântesti, ci duhovnicesti, daca Duhul lui Dumnezeu locuieste în adevar în voi. Daca n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui (Romani 8:1, 3-6, 8-9).

"Si faptele firii pamântesti (carnii) sunt cunoscute, si sunt acestea: preacurvia, curvia, necuratia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrajitoria, vrajbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinarile, certurile de partide, pizmele, uciderile, betiile, îmbuibarile, si alte lucruri asemanatoare cu acestea. Va spun dinainte, cum am mai spus, ca cei ce fac astfel de lucruri, nu vor mosteni Împaratia lui Dumnezeu (Galateni 5:19-21).

"Si fara îndoiala, mare este taina evlaviei. . . Cel ce a fost aratat în trup, a fost dovedit neprihanit în Duhul, a fost vazut de îngeri, a fost propovaduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înaltat în slava" (1 Timotei 3:16).

De fiecare data când în aceste texte apare cuvântul fire pamânteasca, trup (carne), este o traducere a originalului grec sarx. În Romani 8:6, apare de asemenea sarx, tradus prin "fire pamânteasca". Totuși, este de asemenea adevarat ca, uneori, sarx se refera la trupul fizic, organismul tangibil pe care îl posedam cu totii. Dar întrebarea este "Care dintre semnificatiile lui sarx se aflau în mintea lui Ioan, când a scris avertizarea cu privire la învățatura antihristului?"

Sa ne aducem aminte ca avertizarea are un dublu aspect: Orice duh care învata ca Hristos a venit în sarx este de la Dumnezeu. Orice duh care neaga faptul ca Hristos a venit în sarx este antihrist. Nu exista varianta intermediara.

Ati întâlnit vreodata un creștin adevarat care sa învete ca Isus nu a avut un trup real? Cunoasteti învățatura Bisericii Catolice cu privire la acest subiect? Biserica Catolica (alaturi de majoritatea denominatiunilor crestine) învata ca Hristos a avut un trup real, în carne si oase. În doctrina catolica, în perioada vietii Sale pe pamânt, trupul lui Hristos a fost întrutotul fizic asemenea trupurilor noastre.

Deci, la ce se refera învățatura antihrista?

Când ne referim la problema naturii umane a lui Hristos, situatia se modifica subit. Iar motivul este simplu: Daca diavolul trebuia sa admita faptul ca Hristos a învins pacatul în aceeasi natura cazuta pe care o posedam noi, întreaga lui cauza este total pierduta. Desigur, diavolul nu ar tolera sub nici o forma un asemenea adevar puternic. Nicidecum. De aceea trebuia mentinuta cu perseverenta ideea ca natura umana a lui Hristos avea anumite avantaje în raport cu natura noastra. Doctrina catolica realizeaza acest deziderat prin doctrina "conceptiei immaculate". Multi oameni cred ca aceasta învățatura este legata doar de conceptia lui Isus în pântecele Mariei, dar în realitate doctrina vorbeste despre conceptia Mariei în pântecele mamei sale.

Se pare ca, era atât de important ca Hristos sa beneficieze de un avantaj în raport cu noi, încât Biserica Catolica încât s-a simțit nevoita sa se ocupe de înca o generatie în urma, pentru a se asigura ca Maria fusese totalmente eliberata de pacatul original, astfel încât sa dispara absolut orice îndoiala cu privire la faptul ca Isus nu a venit în sarx. Aceasta este învățatura care constituie semnul antihristului, indiferent de locul sau forma în care se afla. Din nefericire, subiectul nu a fost clar nici macar în mintile adventistilor care ar fi trebuit sa îl cunoasca mai bine. Ellen White scrie: "Am primit scrisori în care se afirma ca Hristos nu putea avea o natura identica cu a omului, deoarece daca ar fi avut-o, ar fi fost predispus sa cada în fata unor ispite identice".

Si care a fost raspunsul ei? "Daca El nu a avut natura omului, El nu putea fi Exemplul nostru. Daca Isus nu a fost partas al naturii noastre, El nu a putut fi ispitit asemenea omului. . . . Realitatea solemnă este ca Hristos a venit sa se confrunte cu luptele omului, în locul omului. Ispitirea si biruinta Lui ne învata ca omenescul trebuie sa copieze Modelul; omul trebuie sa devina partas al naturii divine".

Toata aceasta digresiune, oricât de interesanta ar fi, a fost destinata sa scoata în evidenta importanta celor doua cerinte pe care Walter Martin le prezenta Bisericii Adventiste de Ziua

a Saptea. Dar pentru unii ramân câteva semne de întrebare. Dr. Martin spunea ca noi am gresit în interpretarea Epistolei catre Evrei. Oare chiar am gresit?

Întrebarile sunt bune. Dar, exista si raspunsuri bune? Din nefericire, nu la fel de bune precum am dori noi. Dr. Martin nu a adus niciodata dovezi temeinice în sustinerea vreuneia dintre acuzațiile lui si este foarte greu sa contrazici o acuzație exprimata în mod vag. Dr. Martin nu ne-a demonstrat niciodata prin exemple ca Ellen White a negat divinitatea lui Hristos. Iar în comentariile lui privitoare la cartea Evrei, anterior amintita, nu a mentionat niciodata care dintre capitolele cartii este în discutie.

Putem sa dovedim ca greseste? Nu fara o analiza completa a cartii Evrei si a tuturor scrierilor Ellenei White în acest sens. Avem noi vreun motiv serios de a crede ca Dr. Martin are dreptate? Nu. Dar o declaratie insistenta, care nu ofera nici un argument si nu dovedeste nimic, este adesea mai dificil de contrazis decât un rationament logic care încearca sa dovedeasca ceva anume si nu reuseste. Probabil ca Dr. Martin fusese întotdeauna constient de acest fapt.